

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

10.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

9.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

8.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

7.

Fri skjut der fins för Fru och Herre,
Ja ända in till grafvrens dörr,
Der Adels-wapnet kastas af,
Och äfwen tiggaren lemnar sin staf.

7.

Här mister högmöd sina sjäder,
Här tappar afund och sin tand.
Höghet och guld der ingen gläder,
Ullingen löses ur bräcklighets band.
Skönhet mister här allt sitt tycke,
Den förr haft inte, der vinner mycke.

8.

Rikebom här ej mera galler,
Wältaligheten blir äfwen stum,
Starkhet och mod den starka fäller,
En för den andra här lemnar rum.
Allt är förgångligt hwad man skäpar
Allt wår förwandling och slut oss bödar.

9.

Såkrast förbensfull blir här i werlden
Rätt hålla allt för förgånglighet;
Känna sin swaghet och jämt hata slården,
Söka att vinna säll ewighet.
Lycklig den här förgångligt allt aktar
Och rätt sitt sista i stillhet afväktar.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

6.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

5.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

4.

En lites frud, Gder du till Gud,
Som vort de lidenes maktar spinnar:
Gast sadant allt till frutigh halt, Som om
alla riter i en, omuinnu, i en riter
vader, i en riter, i en riter, i en riter

GS 432

Envenne.

W i s o r,

Om Förgångligheten.

Den Första:

Förgångligt är, Hwad jorden bär,
Och hwad hon ic.

Sjungen som: Allt hwad wi i werlden se, ic.

Den Andra:

Förgånglighet i Kunga-Krona,
sin spindelwäf ic.

Sjungen under sin egen wackra Melodie.

Göteborg,

tryckt hos Sam. Norberg, 1839.

Stigad i den höga
Stigad i den höga

Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga

Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga

Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga

Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga
Stigad i den höga

no här och lockar. Se Absalon, En K-
nungs son :: Sig och till jorden bockar.

11.

Märk! Salmons guld, I stoft och
mull, Är länge sedan allt förvandladt. Ja,
Arons skid och Achabs skid, Har mull
och annan eska ju bortblandat. Den rika
mannens släder, Och Siens dötters slä-
der: Det sköna Salmons Tempel, Är nu
förbränt, Och sådant hänt :: Och till ett
klart exempel.

12.

Ed, låra själ! Betrakta väl All tings
förgånglighet wid mörka grafven, Och wan-
dra så, Att du sist må Med nöjsamt mod
bortläggas wandrings släfwen. För Babels
slärd dig wakta, Din nåda tid rätt akta,
Edt Salems ljusligheter. Snärj dig ej in,
Med hog och sinn :: I werldens lustbarheter.

Den Andra:

1.

Förgånglighet i Kunga Krona,
Sin spindelväf inwikla tår;
Hon all dess höghet ej vill skona,
Men på dess makt snart ånde går.
Allt har förgånglighet i samn.
Och lyckan har ej bättre hamn.

2.

Den Första:

1.

Förgångligt är, Hwad jorden bär, Och
Hwad hon bäst framalstrar ur sitt sköte.
En liflig ros Går snart sin ros, Och ti-
dens mål gör ewigheten möte: Som rosten
jernet fräter, Och malen silket åter, Som
slagg plår guld besvärå: Så har all ting,
På jordens ring :: Sin rest som kan för-
tåra.

2.

Hwad är en Kung, Som Kronan
tung: Af guld och stenar måste bära? Jo
idel stoft, Ett flyktigt doft, Som tidens
mal och rost kan snart förtåra: Hans schep-
ter måste falla, När dddens isar kalla, Dess
dgons ljus utsläcka: Ja dddens hand, Och
skarpa tand :: Dess långa armar bräcka.

3.

En ådel tropp, Som stiger opp, På
årans stol, Och lyckans höga trappa, Han
faller ner, Och syns ej mer, När denna
gäst vill på hans hydda klappa: När ben
och